

Chara-dín

Előfordulás: nagyon ritka (elméletileg kihalt)

Megjelenők száma: 1-10

Termet: Ó

Sebesség: 240 (L)

Támadás/kör: 2

Kezdeményező érték: 50

Támadó érték: 170

Védő Érték: 160

Célzó Érték: -

Sebzés: 2K10+10 (karom), K10+10 (csőr)

Életerő pontok: 60

Fájdalomtűrés pontok: 120

Asztrál ME: immúnis

Mentál ME: immúnis

Méregellenállás: 5

Pszí: -

Intelligencia: magas

Max. Mp.: -

Jellem: élet

Max. Tp: ?

Más néven szivárványmadár vagy szivárvány-főnix. Ez az ötödkorban kihaltnak tartott, csodálatos madár korának igazi kuriózuma volt. Első említésük a crantai legendákban történt, miszerint ezen hatalmas és nemes madarak a mai Doardon- illetve Ziron-hegységek légterének igazi urai voltak. A legendákban tekintélyt parancsoló, akár tizenkét-tizennégy ynevi lábra tehető szárnyfesztávú egyedekről is szó esik. Említésre kerül a Mannu törzs is, amely a többi crantai törzstől eltérően nem kereste más törzsek társaságát, inkább a hegyeket választották, ami istennőjük, Nua otthonául szolgált. Önnön magukat az istennő leszármazottjainak tekintették. Hitvallásuk szerint Nua két alakban létezett. Az egyik egy káprázatos szépségű fiatal nő volt, aki mindannyiuk ősanyjaként állt felettük.

A másik pedig a valaha volt legnagyobb és legszebb Chara-dín, akitől a szivárványmadarak eredtek. Ezen legendák valószínűleg abból a tényből táplálkoztak, hogy a Mannu törzs tagjai állat testvérüknek tekintették a Chara-díneket. Erre ráerősíthetett az is, hogy a Manuk voltak az egyetlenek, akiknek sikerült olyan kapcsolatot létrehozni ezekkel a fenséges madarakkal, hogy azok elfogadják őket társnak. Esetükben szó sem volt háziasításról, kapcsolatuk inkább amolyan „jó szomszédi viszony”. Ha úgy adódott segítették egymást a vadászatban. Megfelelő ellentételezésért cserébe egyes egyedek még azt is megengedték néhány törzsbélinek, hogy a hátukon utazzanak, így jutva el egyik-másik távolabbi helyre. Ezek a madarak akár négy-ötszáz mérföldet is képesek voltak repülni egyhuzamban, mindezt tették úgy, hogy közben akár kétmázsányi terhet is magukkal vittek. Miután Cranta felemelkedett és jószerivel a kontinens északi részének kétharmadát uralma alá vonta, a Manuk is kénytelenek lettek szorosabb kapcsolatot ápolni emberi fajtársaikkal. Ennek eredményeként idővel ők váltak a felhőtartományok hírhedt futáraivá. Társaik segedelmével hatalmas távokat tudtak megtenni igencsak rövid idő alatt, mágia használata nélkül.

A Chara-dín egy kifejezetten intelligens, ám beszédre nem képes faj. Kommunikációjuk éles hangok kiadásával és telepatikus módon történik, amiőleg érzelmeken és intuitív benyomásokon alapuló üzenetek váltásából áll. Ezek a ragadozó madarak a farkasokéra hasonlító csoportokban éltek, ám azokkal ellentétben nem voltak olyan erősen területvédők. Egyedeik a korábban említett tizenkettő-tizennégy ynevi lábat elérő szárnyfeszítávval bírtak. A hegyi vidékek igazi urai voltak. Azon területeken melyeket otthonuknak mondhattak, más ragadozókat nem tűrtek meg. Amely lényekkel nem tudtak telepatikusan kapcsolatot teremteni, azt automatikusan zsákmányként kategorizálták. Minden más esetben kíváncsisággal fordultak a másik fél felé, ám távolságot tartva tőlük. Olthatatlan gyűlölettel viseltettek a pegazusok iránt, hacsak alkalmuk nyílt rá megtámadták őket. Ennek eredményeként az elfekkel való kapcsolatuk sem volt rózsásnak nevezhető. Hatalmas termetük ellenére kifejezetten mozgékonyak és gyorsak voltak. Előszeretettel csaptak le áldozatukra zuhanórepüléssel, ha lehet, meglepetésből. Ilyenkor, ha karmaival túlíti

áldozatát, az azt jelenti, hogy megragadja és a levegőbe elemi, miután a szinte magatehetetlen, helyhez kötött szerencsétlenbe igyekszik a csőrét is belemélyeszteni. Nem volt olyan lény a hegyekben melynek irháját ne tudták volna könnyűszerrel átszakítani hatalmas és borotva éles karmaikkal. Méretükből adódóan inkább a hegyek közt érezték otthon magukat. A sík terepen nehézkes volt számukra a felszállás ha valami oknál fogva mégis kénytelenek voltak ott landolni. Fészkeiket hegyi barlangokban alakították ki, ezeket ha kellett, halálukig védelmezték. Egy-egy falka akár nyolc-tíz egyedből is állhatott, melyeknek vezetője a domináns tojó volt. A falka többi tagja mind a hímekből és az utódaikból tevődött ki. Az általános vélekedéssel ellentétben tollazatuk, melyről a nevüket kapták, sötétszürke vagy fekete volt. A vastag és masszív tollazat 5-ös SFÉ-t biztosított a madárnak. A szín az ivaréretté válásukig nem is változott. Azért is nevezték egyes legendákban szivárvány főnixnek őket, mert mikor ivaréretté váltak, ezek a madarak mondhatni meghaltak. Hirtelen elgyengülve mozogni is alig képesen feküdtek fészükben, a többiekre utalva. Ilyenkor társaik etették őket. Négy-öt hét után a példányok tetszhalott állapotba kerültek. Ezen állapotukat könnyen összetéveszthette egy gyakorlatlan szem a tényleges halállal. Egyedenként változó, de maximum négy nap mozdulatlanság után, feltámadtak „holtukból”. Ekkor megrázva magukat tollaikat felborzolva szivárványosan ragyogó hullámok futottak végig tollazatukon. A hímek tollazata a szivárvány színeivel pompázva, míg a tojóké a kéklunír színében gyöngyház fényel csillogva jelezte az egyed ivarérettőségét. Ezt követően a tojók azonnal elhagyták családjukat, hogy új, saját családot alapítsanak. A hímek nem minden esetben tettek így maguktól, de a következő fiókák kikelésekor őket is elzavarta az anyjuk. Tollaik színezete csak a hímeknek maradt meg véglegesen. A tojók esetében visszaváltott eredeti színére, és a párzási időszak eljöveteleig olyan is maradt. A színe váltással jelezték a hímek számára hajlandóságukat a párzásra.

Sajnálatos módon eltűnésüknek két oka is volt. Valamilyen ismeretlen okból kifolyólag a nemek aránya drasztikusan felborult. A korábbi

költésenkénti hét-nyolc fiókából talán, ha négy-öt fióka lett, és jó, ha minden harmadik fészekaljban volt egy tojó. Arról nem is beszélve, hogy az ivarérett kort csak minden negyedik kicsi érte meg. A másik, és talán súlyosabb ok, Ediomad urainak köszönhető. Egyik korcs szolgájuk ugyanis, követségi feladata ellátásakor került konfliktusba a madárral és annak lovasával. Hatalomszóval próbált elpusztítani a Chara-dínt Cranta mágus papjainak jelenlétében, miután a madár komolyan megcsípte a társát zaklató lényt. Mindenki legnagyobb meglepetésére a hatalomige elhangzásával egyidőben a Chara-dín tollazata szivárványos ragyogásba kezdett, és az ártó ige hatástalan maradt – a chara-dín 60 Op-val rendelkezik. Az eset után rohamosan híre ment a dolognak, melynek eredményeként az Istencsászarak elrendelték, hogy vizsgálják ki, lehet-e hatalomszavaktól védő talizmánokat gyártani a madarak csontjaiból. Ennek hatására módszeres vadászatukba kezdtek, és drasztikusan megtizedelték a már amúgy is fogyatkozó állományt. Mellékesen a Chara-díneket védő Mannu törzsek nagy részét is eltörölték. Ám hamar rájöttek, hogy a hímek csak élve alkalmasak erre a feladatra, míg a tojók feldolgozhatók. Amulettek és más tárgyak készültek a leölt példányokból. Sajnálatos vagy éppen szerencsés módon, ezek nem voltak elég hatékonyak. Egy-egy ilyen tárgy csupán a korcsok ígéit tudta semlegesíteni. Ha pedig valakinek több volt a birtokában azok

egymás hatását oltották ki. Ezért, milyen gyorsan és intenzíven elkezdték őket irtani olyan gyorsan abba is maradt a vadászatuk, de akkor már feltehetőleg későn. A megmaradt Mannu törzsek, pár tucat fiókával kelet felé elvándorolva eltűntek addigi szállásterületeikről megszakítva minden kapcsolatot Crantával és minden más néppel.

Manapság az ezen madarokról szóló legendákat tanulmányozó tudós fők érdeklődve fordulnak azon híresztelések felé, miszerint a Chara-dín megjelenésére igencsak nagymértékben hasonlító madarak feltűnéséről számoltak be több esetben is a Tiadlant körülölelő hegyvidékekről. Mind Doran mind Shulur szervezett már expedíciókat a felkutatásukra, eleddig sikertelenül. Céljaik minden esetben mások. Ám csak remélni lehet, hogy ha valóban ezek a csodás lények támadtak fel főnixként hamvaikból, az, aki rájuk talál, nem kívánja megismételni a Crantaiak ballépését.

2020.03.09.

Szerző: Nánási Dániel

Forrás: Facebook, MAGUS az igazi csoport

Szerkesztette: Magyar Gergely